

V té době jsem si také velmi oblíbil *Trio des cartes*. Především jsem ale objevil konec, kde se ozývá „*Carmen, ještě nám zbývá čas..*“ - dokonalý dramatický okamžik, kterých je v *Tosce* mnoho. Zde Bizetovi nepochybně prokázali dobrou službu jeho libretisté Meilhac a Halévy. Podle některých byl jejich výtvar příliš vyumělkovaný. Je sice pravda, že použitá slova jsou z dnešního pohledu zastaralá, ale o myšlenkách, které text vyjadřuje, se to říct nedá. „*Ach dovol mi tě zachránit a zachránit i mne.. dovol mi tě zachránit, tebe, kterou zbožňuji.. – Aha! Tak mě tedy udeř! A nebo mě nech projít..*“.

Zatímco se z povzdálí ozývají zvuky koridy a vyhrává kapela, jako nesnesitelný triumf rivala... Libretisté zde vytvořili velmi pěknou scénu, která se promítá i do Büchnerova *Vojcka*. „*Žádáš po mně nemožné / Carmen nikdy nelhala / Její duše je neproniknutelná / Mezi vámi dvěma je konec...*“ Dívčin hlas zde klesá do hlubokých tónů a posléze stoupá do výšek. Tuto pasáž dobře zaspívala Marja Callas, jejíž barva hlasu, pohybují se mezi hlubkami a výškami, se zde zvláště proměňuje. Hudba se zbarvuje do červena a černa, je „španělská“ i ve své stavbě, nehledě na hispanismy, které do ní mohl Bizet umístit záměrně. „*Můžete mě zatknout, to já ji zabil, o Carmen, má drahá Carmen.*“ Akordu, který slyšíme u druhé „*Carmen*“, není pouze tradičním finálním prvkem – dokonalým taktem - který běžně oznamuje konec písně. Ne, v posledních taktech je, můžeme-li to tak nazvat, finální prvek vyššího stupně, zakončení všeho, zakončení, které „uzavírá život osudem“

V. Hruza
OPII 17/18

Chybná volba metody nepoužít existující publikovaný překlad libreta, viz P1

kontrolujte si i syntax (viz modrozelená místa)

jinak dobré formulace na základě správného pochopení

dobré